

13/10/2019

Κραυγή αγωνίας των προσφύγων από τα Κατεχόμενα

/ [Γνώμες](#)

Το τεράστιο στεγαστικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν τα νέα παιδιά των προσφύγων και όχι μόνο

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη

Δημάρχου Λευκονοίκου

Η κραυγή αγωνίας ενός νέου ανθρώπου, ενός παλιού μαθητή μου, ήταν σαν μπουνιά στο στομάχι μου. Μου εξέθετε με ενάργεια το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν πολλά νέα ζευγάρια που δεν μπορούν να αποκτήσουν στέγη. Το παιδί είναι πρόσφυγας από Μητρογονία, που μόλις τα τελευταία χρόνια αναγνωρίστηκαν, αφού άνδρες ήταν οι νομοθετούντες και θεωρούσαν πρόσφυγες μόνο τα παιδιά των ανδρών, άσχετα αν στην Κύπρο παραδοσιακά την προίκα την έδινε η γυναίκα.

Δόξα τω Θεώ, με πολύχρονους αγώνες και πολλές πιέσεις, έγινε κατορθωτό να θεωρούνται πρόσφυγες και τα παιδιά από Μητρογονία, ασχέτως αν δεν έχουν το δικαίωμα της ψήφου. Έχουμε πολύ δρόμο ακόμη να διανύσουμε, μέχρι να μπορεί κι εμένα να με ψηφίζει ο γιος μου.

Μου διεκτραγωδούσε, λοιπόν, το παιδί αυτό τη δεινή θέση στην οποία βρίσκονται πολλά ζευγάρια που δεν μπορούν να αποκτήσουν στέγη. Εμείς βιώσαμε την προσφυγιά ως πρώτη γενεά, αλλά με τη βοήθεια του Θεού και του Συνεργατικού Κινήματος, και με καλές δουλειές, καταφέραμε με πολλές στερήσεις και πολλή δουλειά να φτιάξουμε ένα σπίτι, που για να το ξοφλήσουμε, σχεδόν πλησιάσαμε στην αφυπηρέτηση.

Τι να κάνουν σήμερα τα παιδιά των προσφύγων, η δεύτερη δηλαδή γενιά, που δεν υπάρχει ο Συνεργατισμός να τους συντρέξει; Θα μου πείτε, κάποιοι πρόσφυγες φρόντισαν για τα παιδιά τους, πήραν οικόπεδα, τους κτίζουν και πάνω από τα δικά τους σπίτια, έχουν καλές συντάξεις και μπορεί να βοηθήσουν κάπως τα παιδιά τους. Άμα έχουν όμως δυο, τρία ή τέσσερα παιδιά, ποιον να πρωτοβοηθήσουν; Θέλουν κι αυτοί κάποια στιγμή να ζήσουν, αφού τα περισσότερα και πιο καλά χρόνια της ζωής τους τα πέρασαν μέσα στις στερήσεις, τις αγωνίες και τις οικονομίες.

Τι γίνεται, όμως, με τη μεγάλη πλειοψηφία, που οι γονείς δεν έχουν τίποτα, ούτε ένα κομμάτι γης να τους δώσουν, αφού τα χωράφια τους τα κρατάνε οι Τούρκοι; Ούτε έχουν λεφτά να τους δώσουν για να κτίσουν.

Κτίζεται σπίτι ή αγοράζεται διαμέρισμα με τις 30 χιλιάδες ευρώ που θα τους δώσουν οικονομική βοήθεια; Πόσα παίρνουν σήμερα οι νέοι μας; Ψίχουλα οι πιο πολλοί. Πώς μπορούν να ζήσουν και να πληρώνουν και ενοίκιο(πανάκριβο) και να πληρώνουν και δάνειο, αν δεηθεί κάποια Τράπεζα να τους δώσει, και με ποιους

όρους;

Πρέπει, λοιπόν, η Πολιτεία μας να εγκύψει με μεγάλη σοβαρότητα πάνω σε αυτό το φλέγον και καίριο θέμα που απασχολεί τα νέα παιδιά μας, τη δεύτερη γενιά των προσφύγων μας, αλλά και των μη προσφύγων που δυσκολεύονται, λόγω ανέχειας, να αποκτήσουν στέγη. Επιπλέον, το πρόβλημα με τα ενοίκια, που είναι στα ύψη, επιβάλλεται να απασχολήσει τους ιθύνοντες, γιατί δεν νοείται ευνομούμενη πολιτεία που να ανέχεται οι νέοι της να τυγχάνουν εκμετάλλευσης από κάθε λογής συμφεροντολόγους και καιροσκόπους. Η Δημοκρατία πρέπει να φροντίζει για όλους τους πολίτες της και την ευημερία τους. Πρέπει, επείγει, να μπει φραγμός στην ασυδοσία και την εκμετάλλευση.

Καταληκτικά, πρέπει η Πολιτεία, εφόσον είμαστε ακόμη μακριά από τη γη μας, εφόσον η λύση αργεί να έρθει, να φροντίσει να ανακουφίσει τους πρόσφυγες. Πρέπει η δεύτερη γενιά των προσφύγων να μπορέσει να επιβιώσει. Οι περιουσίες των παππούδων είναι κατεχόμενες. Δεν τις έφαγαν στα χαρτιά και στις ακολουσίες.

Πρέπει να βάζουν εγγύηση τις περιουσίες τους στα κατεχόμενα τα νέα παιδιά και να τους δίνεται ένα μεγάλο, ικανοποιητικό ποσό, από ένα Ειδικό Ταμείο, στο οποίο, επιτέλους, να κατατίθεται το μεγαλύτερο μέρος από τα υπερκέρδη από την υπεραξία της γης, λόγω της εισβολής. Δεν είναι ανάγκη κάποιοι στη νήσο των Αγίων που κάποτε λιμοκτονούσαν, τώρα να τρώνε με χρυσά κουτάλια, να ζουν σαν πρίγκηπες, και οι απόγονοι αυτών που είχαν μεγάλες περιουσίες που εξανεμίστηκαν, να δυσκολεύονται να ζήσουν αξιοπρεπώς. Το χρωστάμε σε αυτά τα παιδιά, που τους στέρησαμε, με τις ολιγωρίες και τα λάθη μας, να ζήσουν μια καλή ζωή. Πρέπει να τα συνδράμουμε.